

Zelfs de fles geven lukte niet

Chantal (29) lag hoogzwanger te chillen op de bank toen haar linkerarm ineens zwaar en verdoofd voelde. Ook uit haar been verdween alle kracht. Pas negen loodzware maanden later ontdekte ze wat de oorzaak was.

INTERVIEW WELJA STEFFENS

'Waarom ik een paar dagen voor mijn bevalling ineens een lichte beroerte kreeg, weet ik nog steeds niet. Ik ben jong, toen zevenentwintig jaar, leefde gezond en was zwanger van mijn tweede kind, een meisje. Nooit eerder had ik medische klachten en ook deze zwangerschap had ik nooit ergens last van gehad. Dat veranderde in een klap op die zaterdagavond in november.

GEVOELLOOS Ik was achtendertig weken en zes dagen zwanger. Ik had mijn zoon Noan van één net in bed gelegd en mijn man Jan was met zijn broer naar de voetbalwedstrijd Heerenveen-Vitesse. Ik lag uitgeteld op de bank, keek naar *Verliefd op Ibiza*. De zwangerschap viel me steeds zwaarder en ik keek uit naar de bevalling. Terwijl ik naar de tv staarde, werd ineens mijn linker bovenarm stevig afgekneld. Alsof iemand vanuit het niets mijn arm stevig beetpakte. Het deed geen pijn, tintelde niet, maar het voelde gewoon raar. Mijn arm was zwaar en gevoelloos. Ik snapte er niets van, wat was er aan de hand? Ik raakte niet in paniek, bleef rustig. Ik zocht er ook niets achter, dacht dat het vermoeidheid was. Ik stuurde Jan een appje over dat gekke gevoel, keek de film af en ging naar bed. Al die tijd voelde mijn linkerarm verdoofd, maar ik maakte me geen zorgen.

GEEN ALARMBELLEN Midden in de nacht werd ik wakker van helse pijnscheuten in mijn linkerbeen. Het leek ook alsof iets mijn been afknelde. Ik huilde en kermde van de pijn. Jan, inmiddels thuis, was in één klap wakker. Wat gebeurt er toch met me, vroeg ik me af. Ook mijn linkerarm voelde nog steeds loodzwaar en versteend. De link met een tia legde ik helemaal niet, ik had zelfs geen idee wat dat was. Ik dacht dat het door de zwangerschap kwam. Misschien had ik te veel hooi op mijn vork genomen? De rest van de nacht lagen Jan en ik klaarwakker. De pijn in mijn been ebde weg, maar de hele linkerkant van mijn lichaam bleef verdoofd. Bij het opstaan ging lopen moeizaam, mijn been sleepte achter me aan. Die zondagmorgen belde ik de verloskundige. Gewoon om te checken of zij wist wat er aan de hand kon zijn, ik zag de ernst van de situatie nog niet in. Zij herkende mijn klachten ook niet en omdat er bij haar geen alarmbellen gingen rinkelen, maakte ik me ook geen zorgen. Maar de gevoelloosheid hield aan en ik bleef de hele dag ontzettend moe. Logisch, dacht ik, dat kwam natuurlijk door de slechte nacht.

BEKAF Drie dagen na die bewuste nacht werd onze dochter Indi geboren. Het was een snelle thuisbevalling: ze was er voor ik het wist. Wat was ik blij dat ze gezond was. De vreugde om Indi deed me de eerste paar dagen na haar geboorte de zorgen om mijn arm 'vergeten'. Natuurlijk merkte ik de gevoelloosheid wel op, maar door onze blijdschap, alle aandacht van de kraamvisite en de hulp van de kraamzorg, liet ik het los. Misschien wilde ik er gewoon niet aan denken. Maar ik was – ondanks alle steun – afgepeigerd. Iedereen, ook de huisarts, vond dat normaal zo vlak na de geboorte. Ik vond het vreemd: waarom verdwenen de klachten niet? Waarom bleef ik bekaf, sleepte mijn been achter me aan en voelde mijn arm zo zwaar en verdoofd? Niemand kon het me vertellen en niemand vroeg het zich af. Dat maakte me onzeker. Verbeelde ik het me dan dat ik mijn arm en been niet goed kon bewegen? Maar hoe ik het ook probeerde, het lukte niet.

GESTUNTEL Ik wilde zo veel mogelijk genieten van mijn pasgeboren meisje. Maar om nou te zeggen dat ik op een roze wolk zat, nee. Doordat er in mijn linkerarm en -hand geen gevoel zat, kon ik niet zo veel doen met Indi. Daar baalde ik van. Het lukte me nog net om haar met mijn rechterarm uit bed te halen, maar het was een enorm gestuntel. Ik was doodsbang dat ik haar zou laten vallen. Zeker in het begin durfde ik haar niet van de trap te tillen. Haar verschonen, in bad doen en aankleden kon ik haast niet. Daar had ik de kracht niet voor. De fijne motoriek in mijn linkerarm was erg slecht. Ik kreeg het niet voor elkaar om een luier onder haar billen te leggen en de knopen van de romper vastmaken, ging al helemaal niet. Ook de fles geven was een gedoe. Ik had constant hulp nodig. Mijn moeder was onze reddende engel. Ze stond 's morgens vroeg al op de stoep en bleef vaak bij me tot Jan weer uit zijn werk kwam. Haar hulp was geweldig, maar ik vond het →

'Indi optillen? Ik was doodsbang om haar te laten vallen'

‘Een tia? Dat overkwam toch alleen oude mensen?’

moeilijk dat ik Indi niet zelf kon verzorgen. Een paar weken na de bevalling zat ik bij de huisarts. Die verwees me door naar de neuroloog. Allerlei onderzoeken en scans volgden, maar er kwam niets uit. Het zat tussen mijn oren, zeiden de artsen. Radeloos was ik. Mijn man en ik wisten zeker dat er die zaterdagavond iets was gebeurd waardoor ik nu allerlei klachten had. Maar niemand leek ons te snappen. Ik had het idee dat mensen vonden dat ik me aanstelde. Alle moeders zijn toch geradbraakt na de bevalling?

LAAT ME SLAPEN Juist omdat je aan de buitenkant niets aan me ziet, was er veel onbegrip. Daar werd ik verdrietig van. Ik voelde me het eerste jaar na de geboorte van Indi soms heel eenzaam. Het was alsof ik me voortdurend moest verantwoorden naar de buitenwereld. Ik was gesloopt. Elke dag moest ik keuzes maken: ging ik een stukje lopen met Indi of met Noan naar de speeltuin? Deed ik boodschappen of werkte ik de was weg? Mensen zagen op straat een vrolijke jonge vrouw met twee kleine kinderen, maar ze zagen niet dat ik doodop thuiskwam. Als mijn kinderen hun middagslaapje deden, ging ik ook naar bed. Ik had zo weinig energie dat ik het liefst de hele dag sliep, maar dat kon natuurlijk niet.

IN SHOCK Toen Indi negen maanden was, begonnen we beetje bij beetje onze draai te vinden. Mijn man nam naast zijn werk het grootste deel van de zorg voor de kinderen op zich. Hij kleepte ze aan en gaf ze eten voordat hij 's ochtends vertrok. Ik deed overdag wat binnen mijn vermogen lag, want de klachten waren na al die maanden niet minder geworden. Sterker nog, ze verergerden. Elke ochtend werd ik gebroken wakker. Ik was net zo afgepeigerd als ik die avond ervoor in bed was gekropen. Daarbij was mijn lontje ontzettend kort, ik raakte snel overprikkeld en kon weinig hebben van de kinderen. Ook mijn geheu-

gen verslechterde. Ik wist soms 's avonds niet meer goed wat ik overdag precies had gedaan. Veel details uit die tijd weet ik ook niet meer. De frustratie dat niemand me kon vertellen wat er met me aan de hand was, werd groter en groter. In die tijd las ik een artikel over een neuroloog. Zijn woorden raakten me: ik moest en zou bij hém langs. Misschien kon hij me helpen?

Tijdens het consult vielen alle puzzelstukjes op hun plek. Hij vermoedde dat ik een tia had gehad. Ik was in shock. Een tia, ik? Dat komt toch alleen voor bij oude mensen? Ik had de afgelopen maanden aan van alles gedacht, maar nooit daaraan. Bij een tia wordt de bloedtoevoer naar je hersenen tijdelijk verstoord. Na vierentwintig uur zie je een tia ook niet meer terug op scans. Daarom kwam er telkens niets uit die onderzoeken. Ik was blij en opgelucht dat ik na al die maanden eindelijk wist wat er was gebeurd. Ik had me dus niets verbeeld.

NOG EEN KEER Die opluchting verdween snel toen ik een paar dagen na de diagnose hevige tintelingen kreeg in mijn wang. De linkerhelft van mijn gezicht leek verdoofd, ik praatte sloom en kon niet goed op woorden komen. In het ziekenhuis bleek dat ik opnieuw een tia had gehad. Om een volgende tia – of erger – te voorkomen, slik ik sinds die dag bloedverdunners. Die neem ik braaf, want ik wil me nooit meer zo ellendig voelen als dat jaar na Indi's geboorte. Langzamerhand gaat het steeds beter met me. Ik heb meer energie, kan weer meer aan en ben begonnen met revalideren. De tia's hebben me met m'n neus op de feiten gedrukt. Ik realiseer me hoeveel geluk ik heb gehad. Ik ben dolblij met mijn twee gezonde kinderen en ook al lukt nog niet alles me, ik geniet zo veel mogelijk van het leven. Het had zo maar anders kunnen aflopen.' ♦